

Като не искаше да мине за лошъ и завистливъ, царьтъ замълча и заедно съ другитѣ царедворци почна да хвали короната.

Сжщия день царьтъ и малката княгиня излѣзоха да се

— Видишъ ли, татко? — рече малката княгиня. — Всички ме хвалятъ зарадъ моята хубава корона.

Царьтъ си помисли, че е завистливъ, затова не можеше да види чудната корона.

Мина се нѣкое време, и отвсѣкжде, изъ всички градове и села, почнаха да се носятъ благословии за малката княгиня. А царьтъ все още не можеше да види короната върху главата на дъщеря си.

На Великдень царьтъ отиде на ловъ. Изгуби се изъ гората. Стигна до колибата на единъ дърварь. Погледна презъ отворения прозорецъ. Майка и баща гледаха малкото си момиченце, облѣчено въ хубава рокличка и обуто съ нови обуца. Момиченцето скачаше отъ радостъ. А бащата проговори:

разходятъ по улицитѣ на столицата. Хора се трупаха около тѣхъ и викаха:

— Да живѣе нашата хубава и добра княгиня! Като нея нѣма друга на свѣта!

— Богъ да поживи нашата княгиня! На тоя день мало и голѣмо я благославя.

А майката добави:

— Радвай се, чедо! Растни и порастни хубава и добра ка-